

REBECCA ROSS

A FIRE ENDLESS

ÁVÉGTELEN
TŰZ

Dream
válogatás

A KELET ÉS A NYUGAT SZEMBENÁLLÁSA EGY ÓRIÁSI ÁLDOZATTAL VÉGZŐDIK.

A kettészakadt Cadence szigetén mindig is törekény volt az egyensúly. Ám Bane, az Északi Szél szelleme mindent felforgatott, hogy az emberek és a szellemek felett is uralkodhasson.

Adaira nehezen találja a helyét a Breccanok kegyetlen klánjában, és Nyugat brutális, keserű földjén sem lehet otthon, hiszen a varázslat ugyan szabadon áramlik, de a szellemek Bane gonosz akaratának engedelmeskednek. Keleten Jack tehetetlennek érzi magát távol szerelmétől, míg a tűz gyenge szellemeitől váratlan, veszélyes küldetést nem kap, ami egyenesen Nyugatra vezeti őt, Adairához. Közben Torin és Sidra egy új rejtéllyel küzd, egy betegséggel, ami a Tamerlaine klán tagjait támadja. Sidra kétségbeesetten kutat gyógyír után, míg Torin a szeszélyes szellemektől várja a megoldást.

Ahogy a sziget békéje egyre jobban kibillen, az embereknek és a szellemeknek össze kell fogniuk Bane-nel szemben, és ismét szükség lesz Jack tehetségének erejére is. De senki sem szállhat szembe az Északi Széllel következmények nélkül. És az ellenállásuk ára talán súlyosabb lesz, mint amit Jack és Adaira képesek megfizetni.

Rebecca Ross

a The New York Times és a Sunday Times bestsellerszerzője, tizenéveseknek és felnőtteknek szóló fantasyk írója. Több nagy sikerű duológia is köthető a nevéhez, köztük van a Letters of Enchantment, az Elements of Cadence és a The Queen's Rising. Amikor épp nem ír, akkor vadvirágokat ültet, és megálmodja a következő történeteit. Férjével és a kutyájával él Georgia északkeleti részében.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rebeccarossauthor.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Ez a regény tökéletesen építi tovább és egészíti ki azt a mély, elemi erejű világot, amelyet már az első részben megálmodott a szerző, és amelyet hiteles kapcsolatokkal és igaz barátságokkal erősít tovább. A fordulatok lenyűgözőek, a történet pergő ritmusban bontakozik ki, és az olvasót valóban elégedettséggel tölti el, ahogyan összeáll a mozaikkép. Minden darab a helyére kerül, ugyanakkor váratlan meglepetések is érnek minket.” **Booklist**

„Ross lírai prózája által egy varázslatos történetet teremt, amely magával ragadja az olvasót.” **Library Journal**

„Egy meggyőző és lenyűgöző befejezés született, tökéletesen megfelel a fantasyk rajongóinak, a romantika szerelmeseinek és mindazon olvasók igényeinek is, akik kedvelik a folklór ihlette történeteket.”

Paste Magazine

„Ez a sorozat annyira, de annyira kedves. Olyan megnyugtató, mint egy meleg ölelés, és olyan varázslatos, mint egy álom. Tökéletes történet, épp annyira megkapó, mint az első könyv. A mesés hangulat és a skót varázslat csábítása rendkívül erős! A titokzatos Cadence szigete, a klánok közötti ősi, gyilkos viszály megoldása és a szellemek birodalmának felfedezése egy nagyon jól felépített világot teremt.”

Barnes & Noble

Dream
válogatás

REBECCA ROSS

A
FIRE
ENDLESS
AVÉGTELEN
TŰZ

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ RÉSZ

*Dal
a hamuért*

1. FEJEZET

Egy fiú belefulladt a tengerbe.

Sidra Tamerlaine letérdelt a teste mellé a nedves homokban, és a pulzusát kereste. A bőre kihűlt, és kékre színeződött, a szeme nyitva volt, a tekintete azonban üveges, mintha egy másik világba meredne. Barna hajára aranyszínű algák tapadtak, mint valami torz korona, és víz csordogált a szája sarkából, amiben törött kagylóhéjak és vér csillogott.

Sidra megpróbálta visszahozni őt, és a vízbe vetette magát, majd kihúzta az árból. Kivonszolta a partra, és pumpálni kezdte a mellkasát, a száján át lélegeztetve. Újra és újra megismételte ezt a műveletet, mintha a lelkét, majd a tüdejét és a szívét is fel tudná éleszteni. De hamarosan megérezte benne a végtelen tenger ízét – a sós vizet, a hideg mélységet és a irizáló tajtékokat –, és Sidra akkor elfogadta az igazságot.

Most nem számított, hogy mennyire volt jártas a gyógyításban, hány sebet varrt, hány törött csontot forrasztott már össze, hányszor csillapított lázat, és hány betegséget űzött

el eddig. Mindegy volt, hogy hány évet szentelt a gyógyítás mesterségének elsajátítására, az élet és a halál közötti határmezsgyén járva. Most túl későn érkezett ahhoz, hogy megmentse ezt az egy emberéletem. Miközben lezárta a fiú zavaros tekintetű szemét, Sidra a tenger veszélyeire gondolt.

– A parton horgásztunk – ezt mondta a fiú egyik társa. Szavainak ritmusa reménykedést fejezett ki, miközben ott állt Sidra mellett. Reménykedett abban, hogy Sidra még viszsza tudja hozni a barátját. – Az egyik pillanatban Hamish még egyenesen állt, ott, azon a sziklán. A következő pillanatban azonban megcsúszott és elmerült a vízben. *Mondtam* neki, hogy ne ússzon csizmában, de nem volt hajlandó levenni!

Sidra szótlán maradt, hallgatta a tengerjárás morajlását. A víz tajtékzása egyszerre tűnt dühösnek és talán bocsánatkérőnek is: mintha azt sugallta volna, hogy nem a víz szellemei tehetnek arról, hogy ez a fiú megfulladt.

Tekintete Hamish lábára siklott. A fiú cserzett bőrből varrott csizmája a térdéig ért, míg a barátai mezítláb voltak, ahogy az elvárható minden szigetlakó gyermektől, aki úszni megy a tengerhez. Sidrának egy alkalommal azt mondta a nagynyja, hogy a gyógyítók túlnyomó többsége rendelkezik egyfajta előérzettel, és azt tanácsolta neki, hogy mindig kövesse ezeket a megérzéseket, bármennyire furcsának is találja őket, és most nem talált magyarázatot arra az érzésre, amelytől hirtelen libabőrös lett a karja. Már majdnem nyúlt a csizmaszárért, de aztán megállította a kezét, és inkább a három fiú felé fordult, akik ott álltak körülötte.

– Lady Sidra?

Bárcsak legalább néhány pillanattal korábban ideértem volna, gondolta Sidra.

Aznapi délután erősen fújt a szél, éspedig kelet felől. Sidra az északi úton sétált, amely a part vonalát követte, karján

egy kosárban meleg zabpogácsát és több üvegben gyógynövényekből készített főzeteket cipelt. A szemét összehúszva dacolt a csípős széllel. Akkor figyelt fel a fiúk kétségbeesett kiáltásaira, és rögtön a segítségükre sietett, de mint végül kiderült, elkészt.

– Az nem lehet, hogy meghalt – hajtogatta az egyik fiú újra meg újra, amíg Sidra ki nem nyújtotta felé a kezét, hogy megfogja a karját. – Az nem lehet! Hiszen te *gyógyító* vagy, hölgyem. Még megmentheted az életét!

Sidra torka összeszorult, olyannyira, hogy megszólalni sem volt képes, de az arca bizonyára elég kifejező volt: a köré gyűlt, a szélben reszkető fiúk leolvashatták róla, mit érez.

A levegő megfagyott.

– Menjetek, és hozzátok ide Hamish édesapját és édesanyját! – mondta végül. Homokszemek gyűltek a körmei alá és az ujjai közé. Érezte, hogy a fogait is bevonja. – Én itt maradok mellette, és várok.

Figyelte, ahogy a három fiú futásnak ered a part mentén a füves domboldalon kígyózó ösvény felé, nagy sietségükben hátrahagyva a csizmájukat, a csomagolt ebédet és a halász-hálókat. Délre járt az idő, és a nap a zenitre érkezett, megkurítva az árnyékokat a parton. Az ég felhőtlenül tiszta volt, és vakítóan tündöklött. Sidra egy pillanatra lehunyta a szemét, hogy füleljen.

Nyár dereka volt ekkor a szigeten. Az éjszakák melegek és csillagfényesek, a délutánok viharosak, a kertek sötét agyagos talaja puha, a termés betakarítása pedig már küszöbön állt. A vadszőlőkön a szemek édessé értek, apály idején a sziklák örvényeiben csigák gyülekeztek, és a dombokon gyakran tűntek fel özgidák, amint követték anyjukat a páfrányok és a térdig érő vadvirágok között. Ez a bőségről és a nyugalomról ismert évszak volt Kelet-Cadence-ben. A munka és a pihenés szezonja. Sidra azonban még sohasem érezte magát ennyire üresnek, kimerültnek és bizonytalannak.

Ez a nyár azonban másfélének bizonyult: mintha egyfajta új közbizalom ékelődött volna a napforduló és az őszi napéjegyenlőség közé. De lehet, hogy csak azért érezte így, mert a dolgok kissé ijesztően alakultak, és próbált alkalmazkodni ahhoz, hogy most már másképpen telnek a napjai.

Alig hitte el, hogy már négy hét is eltelt azóta, hogy Adaira elindult nyugatra. Voltak reggelek, amikor úgy érezte, mintha tegnap lett volna, amikor utoljára megölelte őt, más-kor pedig mintha évek teltek volna el azóta.

A víz megrohamozta, és megragadta a bokáját, mintha egy hideg, hosszú körmű kéz lett volna. Ez visszarántotta a jelenbe. Megrökönyödve nyitotta ki a szemét, és hunyorgott a napfényben. Fekete tincsei kibomlottak a hajfonatból, és tengervíz csöpögött a karjáról, miközben a megérzéseire hallgatott.

Elkezdte lefejtetni Hamishról az átázott csizmát.

Amikor lehúzta a bal oldalt, megpillantotta a fehér lábszárat és a hatalmas lábfejet, amely még aránytalanul nagy volt a fiú természetéhez képest. Nem fedezett fel rajta semmi rendkívülit. Lehet, hogy Sidra tévedett. Már majdnem abba-hagyta a szemrevételezést, de aztán ismét közeledett felé egy nagy hullám, mintha sürgetné. Tajtékok, törött kagylók és egy cápa fog kavargott a lába körül.

Lehúzta a fiú jobb csizmáját, a cserzett bőr lábbeli csobbanás kíséretében a sekély vízbe hullott.

Sidra megdermedt.

Hamish alsó lábszárán mindenütt lila és kék foltok éktelenkedtek, ami egy friss zúzódásra utalt. Az erei kidudorodtak és aranyárgán csillogtak. Úgy tűnt, az elszíneződés végigkúszott a lábán, és már-már a térdét is ellepte. A jelek szerint a csizmával próbálta elrejteni a betegségét a barátai elől, mégpedig már hosszabb ideje, hiszen az elszíneződés mostanra már nagy területre kiterjedt.

Sidra sohasem látott még ilyen bizarr fertőzést, és végig-gondolta a különféle mágiák által előidézhető betegségeket,

amelyeket kezelt már korábban. Kétfélével találkozott eddig: a mágikus pengék által okozott sérülésekkel, valamint a mágia használatának következményeként fellépő betegségekkel. Az érintettek takácsok voltak, akik titkokat szőttek a szőtteseikbe, és kovácsok, akik varázslatokat kalapáltak az acélba. Meg halászok, akik bűbájokkal csomózták a hálóiakat, és suszterek, akik bőrből és álmokból készítették a lábbeliket. Keleten a varázslásnak fájdalmas, fizikai ára volt, ha mesterek alkalmazták, és Sidra több olyan főzettel is rendelkezett, amelyek enyhítették ezeket a tüneteket.

Na de Hamish lába? Sidra tanácstalan volt, nem is sejtette, hogy mi okozhatta ezt a fertőzést. Nem látott rajta sebet, így az elszíneződés nem származhatott pengétől. És másokon sem látott még ilyen tüneteket, akik használták a mágikát. Még Jack esetében sem, amikor a szellemeknek énekelt.

Miért nem kerestél meg engem? Sidra a legszívesebben ezt zokogta volna a fiúnak. *Miért tartottad titokban?*

Sidra ekkor kiáltásokat hallott a távolból. Hamish édesapja közeledett felé. Sidra nem tudhatta, hogy a fiú beszélt-e a szüleinek ezekről a furcsa tünetekről, de valószínűbbnek tűnt, hogy hallgatott róluk. Ha tudták volna a fiukról, hogy megfertőződött, akkor biztosan elhozták volna hozzá kezelésre.

Gyorsan visszahúzta a fiú csizmáját a lábára, elrejtve az elszíneződött bőrfelületeket. Ezt a beszélgetést későbbre kell halasztania, mert a gyász hamarosan belemarkol Hamish szüleinek szívébe, és megsemmisíti ezt a meleg nyári napot.

A dagály halk suttogással húzódott vissza. Az északi égbolton gyülekezni kezdtek a felhők. A szél iránya megváltozott, és a levegő hirtelen hűvösebbnek tűnt, miközben egy holló károgott a fejük felett.

Sidra ott maradt Hamish mellett. Nem tudhatta biztosan, hogy mi lehetett a fiú baja. Mi férközhetett be esetleg a bőre alá, és mi színezte meg a vérét, mi nyomhatta le a vízbe, és miért fulladt meg.

Sidra mindössze annyit tudott, hogy még sohasem látott ehhez foghatót.

* * *

Kilométerekkel beljebb, a szárazföld felé, Torin az egyik déli gyümölcsöskertet szemrevételezte, ugyanúgy a delelő nap és a mélykék ég alatt állva. A levegő sűrű volt, és rothadástól terhes. Azonban nem volt más választása, mint belélegezni – a nedves talaj, a síró fa, a romlott gyümölcsök szagát. Nem szeretett volna tudomást venni arról, amit látott – még akkor sem, amikor már érezte az ízét.

– Mikor vetted észre ezt először? – kérdezte Torin, miközben tekintetét az almafákra és a megrepedezett gallyakból szivárgó folyadékra szegezte. A nedv sűrű volt és lilás színű; úgy csillogott a napfényben, mintha apró aranyszilánkokkal lett volna tele.

A gazzasszony, Rodina a nyolcvanadik életévében járt. Ott állt Torin mellett, akinek alig ért a válláig, és mogorván nézett felfelé a napfénybe. Úgy tűnt, a legkevésbé sem aggódik megfertőződött gyümölcsöskertje miatt. Torin azonban észrevette, hogy szorosabbra húzta kockás kendőjét a vállá körül, mintha el akart volna bújni a mágikus szöttes alatt.

– Két héttel ezelőtt, lord – válaszolta Rodina. – Először nem gondoltam semmi rosszra. Csak azt az egy fát érintette. De aztán elkezdett átterjedni a többire is abban a sorban. Attól tartok, hamarosan az egész gyümölcsöskertemet el fogja lepni, és odavész a termésem.

Torin tekintete a földre siklott. Apró, éretlen almák világítottak a fűben. A gyümölcsök korán lehullottak a gyengélkedő fákról, és látta, hogy lisztes a termés húsa. Néhány alma már bomlásnak indult, és a magházukban kukacok vonaglottak.

Majdnem megbökte az egyik almát a csizmája lábfejevel, de aztán meggondolta magát.

– Hozzányúltál kézzel valamelyik gyümölcshez, Rodina?
Vagy a fákhöz?

– Természetesen nem, lord.

– Járt már valaki más is itt a gyümölcsösödben?

– Csak a béresem – felelte Rodina. – Ő volt az, aki először felfedezte a foltosodást.

– És ki az?

– Hamish Brindle.

Torin egy pillanatra elhallgatott, miközben az emlékeztében kutatott. Sohasem volt jó a névmemóriája, bár az arcokat elég jól megjegyezte. Ez valóban átok egy kapitányból lett lord számára. Ámult Sidra képességét látva, aki mágus módjára tudta elővarázsolni az emlékezetéből a neveket. Az utóbbi időben Sidra jó néhány esetben megmentette őt a kínos helyzetektől. Torin az elmúlt hónapban őt ért stresszt okozta ezért.

– Magas és vékony testalkatú, barna hajú fiú, olyan szemöldökkel, mint egy-egy hernyó – tette hozzá Rodina, megérezve Torin belső vívódását. – Tizennégy éves, és nem valami bőbeszédű, de nagyon okos. És keményen is dolgozik. Sohasem panaszkodik, ha valamilyen feladatot adok neki.

Torin bólintott, és rájött, miért is csengett ismerősen ez a név. Hamish Brindle James és Trista legkisebb fia volt, az apja földműves, az anyja tanár. A fiú nemrégiben jelezte érdeklődését, hogy csatlakozna a Keleti Gárdához. Bár Torin már hetekkel korábban kénytelen volt lemondani a kapitányi címéről, amelyet átadott Yvaine-nek, a másodtisztjének, nem tehetett mást, mint hogy beavatkozzon. A régóta szenvedő Yvaine szerencsére hagyta, hogy úgy járjon-keljen, ahogyan csak szüksége volt rá: a laktanyában reggelizett, a kiképzés ideje alatt a gyakorlópályát figyelte, és értékelte az újoncokat, mintha Torin még mindig közéjük tartozna, és nem az új lord lenne, aki most próbál beletanulni a szerep-

körébe, amit Adaira látszólag magától értetődő természetességgel vett át.

De a teljes igazsághoz hozzátartozott, hogy mindig is nehezeire esett elengednie dolgokat. A feladatokat, amelyek megfeleltnek neki. A helyeket, amelyeket szeretett. Az *embereket*, akiket kedvelt.

– Járt itt ma reggel Hamish? – kérdezte Torin. Érezte, hogy megcsapja a hideg, ha csak lágyan is, mintha valaki egy leplet húzott volna a vállára. Megrázkódott, hogy ne borzongjon, miközben a gyümölcsöskertet fürkészte.

– Szabadságot kért erre a délelőttre, hogy a barátaival horgászhasson – mondta Rodina. – Miért kérdezed, lord? Beszélni akarsz vele?

– Azt hiszem, igen.

Torin óvatosan odébb vezette Rodinát a fáktól. A rothadás szaga elkísérte őket egészen a tanya udvaráig.

– Megkérem, hogy kerítse be kötéllal a gyümölcsösödet. Addig pedig ne nyúljatok se a fákhöz, se pedig a gyümölcsökhöz! Addig semmiképp, amíg nem tudok meg többet erről a vészről.

– De mi lesz a termésemmel, lord? – kérdezte Rodina aggodva, és megállt a kert rozsdás kapujánál. Az egyik macskája – Torin nem is szerette volna tudni, hány macskája lehet összesen – felpattant a mellette lévő kőfalra, és nyávogva a karjához dörgölőzött.

Torin habozott, és kerülte az asszony tekintetét. Rodina váltig hitt abban, hogy még megmenthetik a termést, de Torin úgy érezte, hogy sokkal többről van szó a gyümölcsös esetében. Amióta Jack és Adaira zenéltek és beszélgettek a víz, a föld és a szél népével, Torin egyre többet szeretett volna megtudni a sziget szellemeiről. Például a hierarchiájuk jellegéről. A korlátaikról és az erősségeikről. A félelemről, amit királyuk, az Északi Szél Bane-je iránt tápláltak magukban. Nagyon nem úgy tűnt, mintha minden rendben lenne a szellemek birodalmában. Nem lepődne meg, ha minden

fa elpusztulna a fertőzéstől, amihez foghatót még sohasem látott, pedig már majdnem huszonhét éve járta a sziget keleti részét. Erre döbbsent rá Torin, miközben a hajába túrt.

– Próbálj meg nem idegeskedni a termés miatt! – mondta végül egy mosoly kíséretében, de a szeme nem mosolygott. – Hamarosan visszajövök, hogy megbizonyosodjak róla, hogy biztonságosan bekerítették a területedet a kötelekkel.

Rodina bólintott, de homlokát ráncolva figyelte Torint, aki felszállt a lovára. Lehet, hogy hozzá hasonlóan ő is úgy érezte, hogy kilátástalan a fák sorsa, amelyek jóval idősebbek voltak mindkettejükénél. A gyökereik girbegurbán és mélyen futottak Cadence talaja alatt, lenyúlva egy olyan elvarázsolt helyig, amelyről Torin csak álmodhatott.

A szellemnép egyszerre volt titokzatos és szeszélyes: csak egy bárd zenéjére reagáltak, és amennyire Torin tudta, Jack és Adaira voltak az egyedüli élő Tamerlaine-ek, akik láthatták őket testet öltetni. Pedig a Tamerlaine-ek jelentős hányada a rajongásig szerette a földet és a vizet, a szelet és a tüzet. Torin nemigen követte a példájukat, ellentétben Sidrával, aki odaadó áhítattal viszonyult hozzájuk. Bár Torin csínján bánt a dicsérettel, mégiscsak az ő hiedelemvilágukon nőtt fel. Az édesapja, Graeme minden este úgy mesélte neki a szellemekről szóló történeteket, mintha a mindennapi betevő kenyere lenne. Torin ezért aztán tudott az emberek és a szellemek között Cadence-en kialakult egyensúlyról, és arról, hogy az egyik oldal befolyásolja a másikat.

Átgondolta a választási lehetőségeit, miközben a lova hátán ülve poroszkált az úton Brindle-ék tanyája felé tartva. Éppen kitörni készült a szokásos délutáni vihar, és az árnyékok már hűvösek voltak, amikor Torin megpillantott egy nőt és egy gyermeket, akik előtte sétáltak az úton. Egy lélegzetvétellel később rájött, hogy kik is ők: Jack édesanyja, Mirin, és a kislánya, Frae. Torin lefékezte a lovát.

– Kapi... *lord* – szólította meg Mirin, és biccentett felé.

Torin már megszokta ezt a megszólítást. A korábbi címét lerövidítve tették hozzá az újhoz. Azon tűnődött, valaha is úgy fogja-e érezni, hogy illik hozzá a „lord”, vagy a klán mindig is „kapitányként” fog gondolni rá.

– Mirin, Fraedah – köszöntötte őket, és észrevette, hogy Mirin egy pitét tart a kezében. – Jól látom, hogy ünnepelni mentek?

– Nem ünnepelni, dehogy – tiltakozott a takács súlyos hangon. – Ezek szerint nem hallottad a híreket, melyeket a szél hozott?

Torin gyomra összeszorult. Általában mindig is figyelt a szél szavára, hátha Sidra vagy az apja hívja. De azon a napon más dolgok kötötték le a figyelmét.

– Mi történt?

Mirin Fraere pillantott. A lány szeme tágra nyílt, és szomorúság áradt a tekintetéből, ahogy lesütötte a szemét. Mintha nem szeretne volna látni, hogyan reagál Torin a hírre.

– Mi történt, Mirin? – firtatta Torin. A lova megérezte a nyugtalanságát, letért az útról, hatalmas patáival letiporva egy csomó százszorszépet.

– Egy fiú a tengerbe fulladt.

– Melyik fiú?

– Trista legkisebb fia – felelte Mirin. – Hamish.

Torinnak időbe telt, mire felfogta. De amikor eljutott idáig, úgy érezte, mintha egy penge szúrt volna a bordái közé. Alig volt képes megszólalni, és megsarkantyúzta a lovát, hogy most már galoppozva tegye meg az út hátralévő részét Brindle-ék tanyájaig.

Szőke haja kócos volt, térdig érő csizmáját és kockás szőrtetését pedig sár pettyezte, mire megérkezett. Szekerek, lovak és sétapálcák jelezték az udvarra vezető utat. A bejáratú ajtó tárva-nyitva állt, és a gyász hangjai szűrődtek ki odabentről.

Torin leszállt a nyeregből, és egy szilfa mellett hagyta a lovát. De elbizonytalanodva téblábolt az ágak alatt. Lepillantott a kezére, hegekkel tarkított, bőrkeményedéses tenyerére.

Mutatóujján a Tamerlaine-ek aranygyűrűjét viselte, a klánja belevésett pecsétjével: egy tizenkét ágú agancssal bíró szarvas ugrott át egy borókakoszorún. Időnként rá kellett pillantanania és éreznie, ahogy a gyűrű a húsába vág, amikor az ujjait hajlítgatja, hogy emlékeztesse magát: ez nem egy rémálom, hanem a valóság.

Öt héten belül három különböző lord viselte ezt a gyűrűt. Alastair. Adaira. És most Torin.

Alastair, aki már a sírban nyugszik. Adaira, aki jelenleg a Breccanoknál él. És Torin, aki sohasem vágyott erre a rangra és az ezzel együtt járó félelmetes hatalom terhére. Mégis, megtalálta az utat hozzá: mint egy eskü, úgy került rá az ujjára.

Torin ökölbe szorította a kezét, és figyelte, ahogy a gyűrű meg-megcsillan a vihar fényében.

Nem, ez nem egy álom, amiből majd felébred.

Hullani kezdett néhány csepp eső; Torin lehunyta a szemét, próbálta megnyugtatni hevesen kalapáló szívét. Szeretett volna rendet vágni gondolatai kuszaságában: a megfertőződött gyümölcsöskert rejtélye, a fiú, aki abban a kertben dolgozott, és most vízbe fulladt, és a szülők, akiknek összetört a szíve a fájdalomtól. Ugyan mit mondhatna Torin a család tagjainak, miután belép abba a kis házba? Mit tehetne azért, hogy enyhítse a gyötrelmüket?

Ha az emberek azt gondolták, hogy a kapitányi pozíciója felkészítette őt a lordi rangra, akkor tévedtek. Torin ugyanis most kezdett rájönni, hogy a parancsok kiadása, a rend betartatása, és a megoldások megtalálása nem volt elég ahhoz, hogy egy hatalmas nép egészét képviselje, egy olyan szerepkörhöz, amelyhez álmaik, reményeik, félelmeik, aggodalmaik és bánatuk is fűződött.

Adi, gondolta, miközben szúró fájdalmat érzett a mellkasában.

Mostanában nem engedte meg magának, hogy gyakran gondoljon rá, mert *mindig* a legrosszabb forgatókönyv jutott

az eszébe. Elképzelte Adairát, amint láncra verve raboskodik egy fogdában Nyugaton. Hogy megbetegedett és bántalmazták. Vagy hogy meghalt, és a nyugati földben van eltemetve. Vagy hogy esetleg boldogan él a vér szerinti szüleivel és a klánja tagjaival, és már el is feledkezett a többi rokonáról, a keleten élő barátairól.

Komolyan, Torin?

Látta a lányt lelki szemeivel, ahogy ott áll mellette, befönt hajjal, sáros ruhában, keresztbe tett karokkal, és a hangjában némi éllel, készen arra, hogy figyelmeztesse a pesszimizmusára. Az unokatestvére volt, de inkább úgy tekintett rá, mint a kishúgára, aki után mindig is vágyott, de sohasem lehetett neki. Szinte érezte a jelenlétét, hiszen mindig ott volt vele jóban-rosszban egyaránt. Valamikor régen csak két vadóc kisgyermek voltak, akik egymással vetélkedve futkároztak a vadonban, úszkáltak a tengerben, barlangokat fedeztek fel. Aztán, amikor nagyobbak lettek, átéltek szívfájdalmakat, kézfogókat, születéseket és haláleseteket is.

Adaira mindig ott állt mellette. Torin most mégis korholta magát. Gondolhatta volna, hogy így lesz. Az életében fontos szerepet játszó nőalakok mostanra már elhalványodtak az emlékezetében, mintha az az átok sújtotta volna, hogy minden tekintetben elveszítse őket. Az édesanyját. Az első feleségét, Donellát. Maisie-t, mindössze néhány napra, nyár dereka táján, mielőtt visszahozták volna őt Nyugatról. És most Adairát is.

Azt hiszem, tudni fogod, ha meghaltam, ezt mondta Adaira.

– Tudni fogom? – Torin keserűen kérdezett vissza, a szavak darabokra törték a képet, amelyet a lányról őrzött magában. – Akkor miért nem írsz nekem?

A fújdogáló szél fellibbentette Torin haját a homlokáról. Egyedül volt, csak az eső susogott az ágak között a feje fölött. Torin kinyitotta a szemét, és eszébe jutott, hol van. És hogy mit is kell tennie.

Végigsétált a kerten, és átlépte a kis ház küszöbét.

Eltartott egy ideig, mire hozzászokott a szeme a benti fényviszonyokhoz, de hamarosan már látta az odabent összegyűlt embereket.

Látta az ételeket, amelyeket a családtagoknak hoztak: kosarakban pogácsát, tálkákban sajtot és vaját, tálakon sülteket és burgonyát, valamint gyógynövényeket, mézet és erdei bogyókat, és egy kanna gőzölgő teát. Egy nyitott ajtó mögött megpillantotta a fiút, Hamisht, aki egy ágyon feküdt, mintha csak aludna.

– Lord.

James Brindle üdvözölte őt, kilépve a gyászoló sokaságból. Torin kinyújtotta a kezét, de aztán meggondolta magát, és inkább megölelte Jamest.

– Köszönöm, hogy eljöttél – mondta James egy pillanat múlva, és hátralépett, hogy Torin szemébe nézhessen. A szeme vörös volt a sírástól, a bőre sápadt. A válla úgy görnyedt előre, mintha hatalmas súly nehezedett volna rá.

– Sajnálom – suttogta Torin. – Ha bármire is szükségetek lesz Tristával az elkövetkező napokban... kérek, szólj nekem!

El sem akarta hinni, hogy a klánjuk *ismét* elveszített egy gyermeket. Torin úgy érezte, mintha csak most oldotta volna meg a nyomtalanul eltűnt lányok borzalmas rejtélyét: Moray Breccan, Nyugat-Cadence örököse beismerte, hogy ő követte el az emberrablásokat, és jelenleg a várbörtönben töltötte büntetését. Az elrabolt lányokat egytől egyig épségben visszaszolgáltatatták a családjuknak, de Hamisht már nem hozhatta vissza Torin.

James bólintott, és meglepő erővel megragadta Torin karját.

– Van valami, amit látnod kell, lord. Erre, gyere csak velem. Sidra... Sidra is itt van.

Torin testében enyhült a feszültség a neve hallatán, és követte Jamest a kis hálószobába.

Gyorsan szemügyre vette a környezetet: dohos kőfalak, egy keskeny ablak, amelynek zárt zsalugátereit meg-megzör-

gette a vihar, és megannyi égő gyertya, olvadt viaszuk szétfolyt az asztalon. Hamish az ágyon feküdt, a legszebb ruhájába öltöztetve, kezei összekulcsolva a mellkasán. Trista ott ült mellette, és kockás kendőjével törölgette a szemét. Sidra a közelében állt, ünnepélyes testtartással, a ruhája szegélyén még a rátapadt homokkal.

James becsukta az ajtót, így négyesben maradtak a helyiségben a fiú holttestével. Torin Sidrára szegezte a tekintetét, és nagyot dobant a szíve, amikor azt mondta:

– Van valami, amit látnod kell, Torin...

– Akkor mutasd meg!

Sidra odalépett az ágy mellé. Halkan mondott valamit Tristának, aki a kockás kendőbe fojtotta a zokogását, miközben felállt. James átkarolta a felesége vállát, és hátrébb húzódtak, hogy Torin láthassa, ahogy Sidra lehúzza Hamish jobb lábáról a csizmáját.

Torin nem tudta, mire számított, de semmiképp sem gondolta, hogy olyan lábat fog látni, amely a gyümölcsös-kertben látott foltokra fogja emlékeztetni. Ugyanaz a szín, ugyanaz a bizarr aransárga.

– Nem tudom biztosan, hogy mi lehet ez a betegség – szólalt meg Sidra. A hangja gyöngéd volt, de közben a száját harapdálta, és Torin tudta, hogy ez azt jelenti, hogy aggódik. – Jamesnek és Tristának fogalma sem volt róla, úgyhogy nem tudhatjuk, mennyi ideje szenvedett ettől Hamish, vagy hogy mi okozhatta. Nincs rajta seb, még csak meg sem repedt a bőre. Nem tudom megnevezni, hogy mi lehet ez...

Torinnak volt egy gyanúja. A pánik bugyborékolni kezdett a mellkasában, majd elindult felfelé a torkában, és vacogni kezdtek tőle a fogai. De aztán magába fojtotta. Három mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon, majd nyitott szájjal fújta ki a levegőt. *Nyugalom*. Most nyugodtnak kell lennie. És meg kell bizonyosodnia a gyanújáról, mielőtt szárnyra kapnak és

elterjednek a hírek a széllel, félelmet és aggodalmat keltve a klán tagjai körében.

– Sajnálom, hogy ezt kell látnom – mondta végül Torin, Jamesre és Tristára pillantva. – És sajnálom, hogy ez történt veletek és a fiatalokkal. Még nincsenek válaszaim a kérdésekre, de remélem, hogy hamarosan lesznek.

Torin ismét Sidrára pillantott, és úgy tűnt, ő képes olvasni a gondolataiban. Sidra alig láthatóan bólintott felé, mielőtt visszahúzta Hamish lábára a csizmát, így eltűnt a szemük elől a foltos bőr.

James lehajtotta a fejét, miközben Trista továbbra is zokogott, a fejével a vállához simulva.

* * *

Mióta Torin átvette a lord posztot, Sidra megtanulta, hogy ha egy pillanatra is kettesben akar maradni a férjével, arra csak éjszaka, a hálószobájukban keríthetnek sort, gyakran suttogva és a kislányukat kerülgetve, aki ragaszkodott ahhoz, hogy ott aludhasson kettejük között.

Sidra az íróasztalánál ült, és a gyógyítással kapcsolatos feljegyzéseiben rögzített mindent, amit aznap megfigyelt. A tolla szorgalmasan sercegett a pergamenen, miközben minden olyan részletet feljegyzett, amire csak emlékezett Hamish lábával kapcsolatban. Szín, szag, állag, súly, hőmérséklet... Nem tudhatta, hogy mennyire lesznek hasznosak ezek az adatok, hiszen mindez még csak a halottszemle része volt, és egy kis időre meg is torpant, amikor észrevette, hogy remeg a keze.

Hosszú volt a nap, ami teljesen kimerítette. Hallgatta Torint, aki esti mesét olvasott Maisie-nek az ágyban.

Mindhármuknak a kastélyban kellett volna élnie. A lord lakosztályában, a tágas szobákban, a gobelinnel borított falak között, ahol a fényt prizmákra bontó, oszlopos ablakok van-

nak, és ahol szolgák gondoskodnak a tűzről, az ágyneműkről és a takarításról. De igazság szerint ez a kis, dombon fekvő parasztház volt az otthonuk, és egyikük sem szeretett volna elköltözni innen. Még akkor sem, ha a lordi rang úgy tapadt rájuk, mint a pókháló.

Sidra felpillantott a munkájából, és látta Torin és Maisie tükörképét az előtte lévő falon függő tükörben. Figyelte, ahogy a kislányuk szemhéja egyre inkább elnehezedik, miközben édesapja mély hangja fokozatosan álomba ringatta.

Maisie épp most töltötte be a hatodik életévét. Nehéz volt elhinni, hogy ennyi idő telt el azóta, hogy Sidra először tartotta a karjában, és néha visszagondolt arra, milyen volt az élete, mielőtt megismerkedett Torinnal és Maisie-vel. Sidra fiatal volt, és titokban nyugtalankodott. Gyógyítónak tanult, a nagyanyja mesterségét követve, gondozta a birkákat, és rendben tartotta az édesapja kertjét, és azt hitte, hogy az élete teljesen kiszámítható, a sorsa már előre meg van írva, annak ellenére, hogy valami *másra* vágyott. Valamire, ami végül elvezette őt ide, ehhez a pillanathoz.

Maisie hortyogni kezdett, Torin összecsupka a mesekönyvet.

– Átvigye az ágyába? – kérdezte Sidrától, bal karját az alvó kislány teste alá csúsztatva. A kiságyra mutatott, amely a szobájuk sarkában állt. Napok óta próbálták rávenni Maisie-t, hogy a saját ágyában aludjon, sikertelenül. A kislány közékük akart férközni, és ez kezdetben megnyugtató volt Sidra számára. Hogy Maisie és Torin is együtt van vele éjszaka. De gyakran azon kapta Torint, hogy őt bámulja a holdfényben, Maisie fölött.

Mostanában kreatívnak kellett lenniük Torinnal, gyors pillanatokat lopva maguknak a sarkokban és a poros raktárhelyiségekben, sőt még a konyhaasztalon is, amikor Maisie épp szundikált.

– Nem, hadd aludjon velünk ma éjjel! – kérte Sidra.

Jamesre és Tristára gondolt, és arra, hogy mennyire fájlhattott a karjuk aznap este a hiánytól. Sidra nem is olyan régen érezte ezt a fajta fájdalmat, és nem tudta megállni, hogy ne bámulja hosszasan Maisie-t, mielőtt bedugaszolta a tintás-üveget, és letette a tollat.

Eltelt pár perc, amíg ismét átolvasta a feljegyzéseit. Hirtelen feltűnt neki, milyen nagy csend támadt a szobában; még a szél sem fújdogált a falak között. Kísérteties érzés volt, mint a halálos vihar előtti csend. Sidra megfordult a széken, azon tűnődve, vajon Torin is elaludt-e már. A férfi azonban ébren volt, a szoba árnyékos részét bámulta, a homlokát ráncolva.

Úgy tűnt, mintha valahol messze járna, elmerülve nyugtalanító gondolataiban.

– Beszélni akartál velem korábban – szólalt meg Sidra halkán, nehogy felébressze Maisie-t. – Hamishról.

Torin figyelme kiélesedett.

– Igen. Nem akartam, hogy a szülei meghallják, amit most elmondok neked...

Sidra megborzongva állt fel.

– Mi az?

– Gyere előbb ide az ágyba! Túl messze vagy.

A rettegés ellenére, ami nyomasztotta, Sidra elmosolyodott. Sorra egymás után elfújta a gyertyákat, míg végül csak egy mécses maradt, azzal világította meg az utat az ágy felé.

Bebújt a paplan alá, majd szembefordult Torinnal, miközben a lányuk az igazak álmát aludta közöttük.

Torin egy pillanatig hallgatott. Megsimogatta Maisie haját, mintha szükséges lett volna valami puha, valami kezelhető dolog tapintására. De aztán beszélni kezdett az elpusztult gyümölcsösről. A csillogó, csöpögő nedvről. A rothadt, de be nem érett gyümölcsökről. A fákról lehullott termésről, amelyeket Hamish gondozott.

Sidra szíve a torkában dobogott. Sűrűnek érezte a szavakat, amikor kimondta:

– A fáktól kapta el a fertőzést. A szellemektől.

Torin a szemébe nézett. Az övé vérekes volt. A szakálla, a haja kezdett már őszbe vegyülni. A lelkét ősréginek és szomorúnak érezte abban a pillanatban. Sidra kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa Torinét.

– Igen – suttogta Torin. – Azt hiszem.

– Szerinted lehet ennek valami köze Jack zenéjéhez?

Torin eltűnődött. Sidra olvasott a gondolataiban.

Amikor Torin lord lett, Jack mindkettőjüknek elárulta, hogy Lorna Tamerlaine egykor minden egyes évben zenélt a tenger és a föld szellemeinek. Az ő dicsőítő felajánlásának köszönhetően virágozhatott a Kelet, és a klán jelenlegi bárdjaként Jackre is ugyanez a feladat várt. Ezt a nép iránti tiszteletből titokban tartotta a lord és a bárd, de nem titkolhatta el Sidra előtt, hiszen a lány már sejtette, hogy Jack énekelt a szellemeknek. És minden egyes alkalommal rosszul is lett tőle.

– Énekelt a földnek és a tengernek – mondta Torin. – Amikor ő és Adaira a múlt hónapban az eltűnt lányokat keresték.

– De a szélnek is játszott, ami miatt napokig tartó vihar keletkezett.

Torin grimaszt vágott.

– Szóval lehet, hogy az északi szél elégedetlen valamivel, amit tettünk?

– Igen, talán – felelte Sidra. – De én is szeretném látni ezt a gyümölcsöskertet a saját szememmel.

– Gondolod, hogy ott megtalálod a válaszokat a kérdéseinkre, Sid?

Sidra ajkai kissé szétnyíltak, de elbizonytalanodott. Még nem szeretett volna megnyugtató választ adni. Semmiképp sem tehetette meg, mert úgy érezte, mintha mély és veszélyes vizekben gázolna.

– Nem vagyok biztos benne, Torin. De kezdem azt hinni, hogy a fertőzés egy sokkal súlyosabb vész tünete lehet, és

erre a kérdésre csak a megfertőződött fák szellemei tudhatják a választ. Ami azt jelenti...

Torin sóhajtott, majd hátrahajtotta a fejét, és a mennyezetre szegezte a tekintetét.

– Szükségünk van Jackre, hogy ismét énekeljen a földért.

2. FEJEZET

A *francba!*
Jack csizmás lába megcsúszott egy trágyakupacban. Kis híján elveszítette az egyensúlyát, de még időben kilendítette a karját, hogy meg tudja tartani magát. Láta, hogy kishúga tágra nyílt szemmel figyel. Frae mozdulatlanná dermedt, mintha Jack káromkodása odafagyasztotta volna a földhöz.

– Nem úgy értettem – mondta Jack sietősen. De sohasem sikerült ügyesen tálnia a hazugságokat. Ez az egész nap pocsékul sikerült – ahogyan az elmúlt *hónap* is –, és Fraevel közösen próbálták elkergetni a szomszéd áttévedt tehenét az udvarukból, hogy a lehető legtöbb termésük maradjon meg a kertjükben.

A tehen ismét bőgött egyet, magára vonva Frae figyelmét.

– Jaj, ne! – kiáltotta a lány, amikor a jószág a babot kezdte tiporni.

Jack elindult, hogy előrébb terelje a tehenet, oda, ahol nyitva állt az udvar kapuja. A jószág pánikba esett, és egyre kétségbeesettebben tiporta a babot, úgyhogy Jacknek nem

maradt más választása, mint hogy ismét belelépjen a trágyakupacba, és megpróbálja elvágni az útját.

– *Jack!*

Jobbra pillantott, ahol Mirin állt a kövekkel kirakott ösvényen, kezében egy kockás szőttessel. Jacknek nem kellett megkérdeznie, mi a célja vele, csak kinyújtotta a kezét, és elvette tőle a textilt, majd továbbkergette a tehenet a hátsó udvarra.

Néhány további útvonalrövidítés és kitérő után végül sikerült ráterítenie a tehen nyakára a kockás szőttet, amelyet laza kötőfékként használhatott. Jack sóhajtozva mérte fel a kertjükben keletkezett kárt. Frae teljesen le volt sújtva.

– Minden rendben lesz, kishúgom – nyugtatgatta Jack, gyöngéden megérintve Fraet az álla alatt.

Amint beköszönt a tél, a húga betölti a kilencet, és lám, máris milyen sokat nőtt azóta, hogy Jack alig egy hónappal ezelőtt először találkozott vele. Úgy fél tenyérnyivel lett magasabb mostanra. Jack azon tűnődött, vajon végül eléri-e majd az ő testmagasságát.

Miközben az édesanyja és a húga nekiláttak rendet rakni a kertben, Jack magával vonszolta a tehenet. Gondosan bezárta a kaput, mielőtt továbbment a jószággal Elliotték néhány kilométerrel északabbra fekvő tanyája felé, amely szinte láthatatlanul bújik meg a hangával benőtt dombok között.

Az Elliott család mindenét elveszítette a Breccanok legutóbbi rajtaütése következtében, akik összeretelték és áthajtották a jószágait a klán határvonalán túlra. A házukat és a melléképületeiket felgyújtották. De mostanra lassacskán helyreállították a tanyát. Építettek egy új házat, egy raktárépületet és egy istállót is, de a kerítések elkészítése nem tartozott a legsürgősebb teendőik közé, és azóta is kitorve hevertek. Újonnan beszerzett teheneik gyakran elkószáltak Mirin birtokára, és Jack, aki ilyenkor nagy kísértést érzett arra, hogy vásároljon magának egy kutyát, kötelességtudóan visszaterelte hozzájuk a jószágait. Mostanra azonban

kezdett belefáradni ebbe. Úgy érezte, mintha minden egyes napja ugyanúgy telne el.

Megfájdult a mellkasa, amikor balra pillantott, ahol a regeli napfénnel pettyezett Aithwood fái sorakoztak sűrű özszevisszaságban. Az erdő mögött ott húzódott a klánhatár, azon túl pedig már a Nyugat terült el. Volt idő, amikor Jack aggódott amiatt, hogy Mirin ilyen közel lakik a Breccanok területéhez. Jó sok évvel ezelőtt, amikor még kisfiú volt, a nyugati klán kifosztotta az otthonukat, és magukkal vitték a télire tartalékolt elemőzsiájukat is. Annak az éjszakának az emléke még most is elevenen élt az emlékezetében: egyszerre kavargott benne a félelem és a gyűlölet, ha rá gondolt.

De a tél miatti aggodalom a klánhatár mágiaja ellenére is szervesen hozzátartozott már a Tamerlaine-ek életéhez: olyan határ volt ez, amelyet senki sem léphetett át anélkül, hogy erre fel ne figyelt volna a másik fél. A Breccanok most már rendre behatoltak a Tamerlaine-ek területére, hogy elemőzsiát és jószágokat lopjanak maguknak, de erre jellemzően a szűkös, hideg hónapokban kerítették sort. Gyorsan kellett lecsapniuk a célpontjaikra, még mielőtt a Keleti Őrség rájuk támadhatott volna.

Ez volt az ár, amelyet a Breccanoknak fizetniük kellett a klánhatár mágijáért. Bár számukra gyerekjáték volt a varázslás, a földjeik nemigen tudták kielégíteni a lakosság szükségleteit, ezért a túlélés érdekében a portyázáshoz folyamodtak. A Tamerlaine-eknél épp fordított volt a helyzet: a mágia felhasználása megbetegítette őket, de a földjeik bőséges erőforrásokkal rendelkeztek ahhoz, hogy gond nélkül átvészeljék a telet. Ezért aztán a Breccanok erőszakot alkalmaztak, amikor portyáztak, és ez alkalmanként vérontással is járt, amikor összezapott egymással a két klán. Jack azon tűnődött, vajon ez a helyzet megváltozik-e majd attól, hogy Adaira Nyugatra költözött.

Morayért cserébe önmagát kínálta fel. A megállapodásuk szerint az ikerfivérét addig tartják fogságban Keleten, amíg

Adaira Nyugaton marad. Egy fogoly egy másikért cserébe. Jack azonban látta, hogyan nézett Adairára Innes Breccan, a Nyugat Ura. Nem úgy tekintett Adairára, mint a nyomásgyakorlás eszközére vagy az ellenségre, akit láncra kell verni, hanem mint elveszett leánygyermekére, akit szeretett volna megismerni most, hogy már fény derült az igazságra.

Azt szeretném, hogy legyen béke a szigeten, ezt mondta Adaira Innesnek, amikor megállapodtak a fogolycseréről. *Ha veled tartok Nyugatra, akkor azt szeretném, hogy ne legyen több portya a Tamerlaine-ek földjei ellen.*

Innes nem tett semmiféle ígéretet akkor, de Jack gyanította – mert jól ismerte a feleségét –, hogy Adaira mindent meg fog tenni azért, hogy megakadályozza a portyázások folytatását, és hogy legalább ideiglenesen béke legyen a szigeten. Adaira olyannyira elkötelezett volt Cadence iránt, hogy a kötelességet választotta ahelyett, amit a szíve diktált, így elhagyta Jacket, amikor elutazott Nyugatra.

Nyugaton tilos a zene.

Olyan volt ez a mondat, mintha Adaira egy malomkövet ejtett volna Jackre, alig néhány pillanattal azelőtt, hogy elutazott. Jack el sem tudta képzelni az életét első szerelme, vagyis a zene nélkül. De minél többször idézte fel magában kettejük fájdalmas szóváltását, annál inkább belátta, hogy Adairának arra kell törekednie, hogy a lehető legbékésebbnek lássák őt a nyugatiak.

Jack pedig kétféleképpen is fenyegetést jelentett rájuk nézve: egyrészt mint bárd, másrészt mint törvénytelen fia annak a Breccannak, aki évtizedekkel korábban eladta őt a Tamerlaine-eknek.

Jack most már levegő után kapkodott. A tehén lassan vonszolta magát mögötte.

– Tudod, csak *kétszer* írt nekem azóta – panaszkolta a telennek, amint felértek a dombtetőre. A távolban már látta Elliotték tanyáját. – Közel öt hét alatt összesen két alkalom-

mal. Mintha túlságosan elfoglalt lenne ahhoz, hogy legyen ideje rám, miközben azzal tölti a napjait, amivel a Breccanak szokták, bármi legyen is az...

Jó érzés volt végre hangosan kimondani ezeket a szavakat. A szavakat, amelyek kövekként nyomták a gyomrára. Jack érezte a déli szelet a hátán, amely összekócolta a haját. Ha nem vigyáz, a szellő a szárnyaira kapja a szavait, és akkor mások is hallhatják, és Jack már így is elég megaláztatást volt kénytelen elszenvedni.

Mégis tovább beszélt a tehénhez.

– Persze, azt írta az első levelében, hogy hiányzom neki. Nem is írtam neki vissza közvetlenül.

Az üsző megbökte az orrával a könyökét.

Jack mogorván nézett rá.

– Rendben, bevallom, *írtam* neki, amint megérkezett a levele. De nem küldtem el azonnal. Tulajdonképpen öt napot vártam vele.

Öt hosszú és borzalmas nap volt. Jacknek is megvoltak a maga sebei, és sértette a büszkeségét, hogy Adaira nyilvánvalóvá tette: nincs szüksége arra, hogy együtt legyen vele. Végül rádöbbsent, milyen nagy hiba volt ilyen sokáig késlekednie a válasz elküldésével. Mert ezt követően Adaira volt az, aki hagyta, hogy hosszú napok teljenek el, mielőtt válaszolt volna. Mintha érezte volna a kettejük közt növekvő szakadékot. Persze az is lehet, hogy mindketten próbálták megóvni magukat attól, ami a legvalószínűbb forgatókönyv szerint meg fog történni: hogy felbontják a kézfogójukat, miután a megállapodásuk megkötése óta eltelt a kötelező egy év és egy nap – Jack ugyanis képtelen volt elképzelni, hogy bármelyikük is újra házasságra akarna lépni a másikkal így, egymástól ilyen távol élve.

A mellkasára tette a kezét, ahol érezte a tunikája alatt lapuló fél érmét. Azon tűnődött, vajon Adaira is viseli-e még az övét. Az aranypénzt kettévágták, és a kézfogójukkor mind-

ketten megkapták az egyik felét. Ez volt a fogadalmuk jelképe, és Jack azóta sem vette le a nyakából.

A jószág elbődült.

Jack sóhajtott.

– Igazából én írtam neki utoljára. Kilenc nappal ezelőtt. Meg fogsz döbbsenni, ha megtudod, hogy azóta sem válaszolt.

A szél egyre erősödött.

Jack egy kis időre lehunyta a szemét, de közben azon tűnődött, mi lenne, ha a szél átröpítené a szavait a klánhatáron túlra, átsuhanva velük a nyugati árnyékok felett, bárhol is legyen most Adaira. Mit tenne vajon, ha meghallaná a hangját a szélben? Írna vajon neki? Kérné, hogy keresse fel?

Jack valójában *ezt* szeretne volna.

Azt akarta, hogy Adaira kérje arra, hogy csatlakozzon hozzá Nyugaton. Hogy hívja meg őt magához, hogy ismét együtt lehessen vele. Mert képtelen lett volna elviselni, hogy könyörögnie kelljen Adairának, hogy vigye magával, és nem szeretett volna olyan helyre kerülni, ahol nemkívánatos személy. Nem volt hajlandó ilyen helyzetbe hozni magát, ezért nem maradt más választása, mint rugalmatlannak tűnni, miközben arra várt, hogy Adaira eldöntse, mi legyen velük.

– Ez nem igazságos, tudod – szólalt meg egy hang. Jack összerezett ijedtében, úgy érezve, mintha valaki olvasni tudna a gondolataiban.

Nem igazságos, hogy hagyod őt egyedül cipelni egy ilyen nagy terhet, amikor tudod, hogy megtört az élete, és most oly módon alakul át, amit nem ismersz.

Jack ellenzőként a szeme elé tartotta a kezét, és lenyelte a torkában keletkezett gombócot. Láta, hogy Hendry Elliott elindult a füves dombon, hogy találkozzon vele. Az idősebb férfi mosolygott, az arca piszkosnak tűnt.

– Annyi munkám van már benne, hogy felhúzzam a kerítéseket, és a tehenek még mindig megtalálják a módját, hogy

elkőboroljanak – mentegetőzött Hendry. – Még egyszer elnézést kérek, ha zavartak téged vagy az édesanyádat.

– Nincs szükség bocsánatkérésre – mondta Jack, és végre átadta a bajba jutott jószágot. – Remélem, minden rendben van veled és a családdal.

– Elég jól vagyunk, köszönöm – mondta Hendry, alaposabban szemügyre véve Jacket. – És neked hogy s mint megysorod, bárd?

Jack érezte, hogy összekoccannak a fogai.

– Soha jobban.

Az idősebb férfi szomorkás mosollyal reagált, Jack pedig azzal próbálta elterelni a figyelmét, hogy megsimogatta a tehén oldalát, mintha új baráttra tett volna szert.

Vidámságot mutatva elbúcsúzott Hendrytől és a jószágtól, majd megfordult, hogy megtegye a hosszú utat vissza az anyja tanyájáig. A föld mintha érezte volna, hogy fájdalmasan vonszolja magát a fűben, a hangák között, és a kilométerek szinte elolvadtak a lába alatt, a dombok harmonikaként csukódtak össze. A föld szellemei olykor-olykor jóindulatúnak bizonyultak, és ilyenkor sokkal gyorsabban átkelhetett a lápvidéken, mintha az országutat választotta volna. Máskor trükköket vetettek be ellene, olyan sűrűséggel, ahogy a gyomvirít, és megváltoztatták a fákat, a sziklákat, a fűvet, a terep emelkedését és süllyedését is. Jack nem egyszer tévedt már el a szigeten, miután a szellemek megváltoztatták körülötte a táj arculatát, mint nemrégiben is, úgyhogy hálát adott, amikor megpillantotta Mirin házikóját a látóhatáron.

A kéményből füst szállt, elhomályosítva a déli napfényt. A kis házat kövekből építették és nádtetővel fedték. Egy dombon ült, amely egy nyugatról keletre haladó, alattomos természetű folyó kanyargós medrére nézett. Egy folyóra, amely mindent megváltoztatott.

Jack most nem figyelt a távolban csillogó zúgókra, és inkább az udvarukra szegezte a tekintetét, ahogy közeledett a tanyájuk felé. Az édesanyja és Frae mostanra helyreállított

ták a veteményesben a sorokat, amennyire lehetett, és Jack éppen azon gondolkodott, hogy mi mindent kellene még tennie – megjavítania a tetőt még a következő eső előtt, segíteni Fraenek újabb pitét sütni Brindle-éknek, és még több követ gyűjteni a folyónál, hogy gyakoroljon vele célba löni a parittyával, miközben belépett a kis házba.

– Megvannak a bogycák a süteményhez, Frae? – kérdezte, miközben belépett az árnyékos belső térbe. A házban ismerős illatok terjengtek – keveredett benne a gyapjú finom pora a frissen sült aranylós kalács és a leves. Jack arra számított, hogy Mirint ott találja a szövőszékénél munka közben, Frae pedig vagy segít neki, vagy az asztalnál ülve az iskolai leckéivel foglalatосkodik. Olyasvalaki volt azonban itt, akire végképp nem számított: Torin Tamerlaine állt a nappalijukban, mintha egy gyökeret vert fa lenne.

Jack hirtelen megtorpant, és egyenesen Torin szemébe nézett. A lord a tűzhely mellett állt, ahol a lángok fénye megmegcsillant bőrzekéje ezüstveretein, hüvelybe rejtett kardja markolatán, aranyászke haján és őszbe vegyülő szakállán, amely dérként csillogott, pedig még csak néhány év múlva lesz harminc. A vállán egy rubinköves brostű csillogott, amellyel összefogta bíborvörös kockás szőttesét.

– Lord – köszöntötte Jack megsokszorozódott aggodalommal. Torinnak alapos oka lehetett idejönni, és ez nem jót sejtetett. Sohasem volt az a fajta, aki a társaság kedvéért járt látogatóba.

– Jack – vizionozta az üdvözlést Torin óvatos hangon. Jack abban a pillanatban tudta, hogy Torin akar tőle valamit – olyasvalamit, amit ő nagy valószínűséggel nem szívesen teljesítene.

Tekintete az édesanyjára siklott, aki épp akkor lépett el a szövőszéke mellől. És Fraere, aki épp téstát nyújtott.

– Minden rendben van? – kérdezte Jack, ismét Torinra szegezve a tekintetét.

– Igen – válaszolta Torin. – Szeretnék beszélni veled, Jack.

– Mi odakint leszünk addig a kertben – mondta Mirin, majd megfogta Frae kezét, és elindult vele a hátsó ajtó felé.

Jack figyelte, ahogy kishúga ott hagyja a tésztát, és aggódó pillantást vet rá. Elmosolyodott és biccentett felé, remélve, hogy ezzel megnyugtatja, miközben a saját lelkiismeretét is próbálta csitítani.

Túl hamar támadt csend a házban, amelynek ajtóit zárva, a zsalugátéreteket leengedve és zárva tartották, védekezve a kíváncsi szél ellen. Jack beletúrt kócos hajába; érezte az ujjai között, hogy sötét bronzvörös tincsei hosszúra nőttek. A bal halántékán csillogó ezüstös hajsálak arra emlékeztették, hogy szembenézett már Bane haragjával, és életben maradt. Miután egyszer már ilyen közel került a halálhoz, nem fog egyhamar ismét zenélni a szellemeknek.

– Hozhatok neked valami innivalót, lord? – kérdezte.

Torin nem mozdult a tűzhely melletti helyéről, de a szája vonallá préselődött, és az ujjai megrándultak az oldala mellett.

– Szólíts csak Torinnak! És nem, köszönöm, nem kérek. Édesanyád készített nekem egy csésze teát, amíg rád vártam.

Furcsa volt belegondolni, hogy mennyire szeretett volna mindenben Torinhoz hasonlítani, amikor még gyerek volt, mert Torin bátor és erős férfi volt, aki az őrség megbecsült tagja. Most pedig olyasvalaki, akire Jack csodálattal nézett fel – és akit időnként idegesítőnek talált –, és legfőképpen olyan barátnak tekintett, akiben megbízott.

– Akkor mi szél hozott ide? – kérdezte Jack.

– Szükségem van arra, hogy zenélj a szellemeknek.

Jack bizonytalankodott. Szinte érezte a fájdalom szelíd jelét a kezében, a halántékában, ha csak arra *gondolt*, hogy ismét énekeljen a szellemnépnek. De ez is kötelessége volt a Kelet Bárdjaként.

– A víznek és a földnek már zenéltem korábban.

– Tudom – mondta Torin –, de most baj van, és szót kell értenem a szellemekkel.

Beszélt neki a megfertőződött gyümölcsöskestről, és arról is, hogyan sújtott le ugyanez a vész Hamish Brindle-re.

– A fiúra, aki tegnap vízbe fulladt? – kérdezte Jack, felvonva a szemöldökét.

– Igen – felelte Torin. – Ami arra enged következtetni, hogy a szellemek birodalmában olyan felbolydulás tapasztalható, ami áterjedt a miénkre, és a tudatlanságunk miatt ez a helyzet csak rosszabb lesz. Ha meg tudnál hívni egy szellemet a megbetegedett gyümölcsöskestről, akkor tőle talán megtudhatjuk, mi történt, és mit tehetünk a gyógyulás érdekében. Akkor kitalálhatnánk, mitévők legyünk, hogy megvédjük magunkat, és megakadályozzuk a fertőzés továbbterjedését.

Jack hallgatott, miközben azon töprengett, vajon eljátszhatja-e újra Lorna balladáját, hogy előhívja a föld tündéreit, vagy saját zenét kell komponálnia erre a célra. Úgy érezte, mintha a torkán akadt volna egy kő, amikor megpróbálta elképzelni, hogy saját dallamot kottázzon le. Egyszerűen *üresnek* érezte magát.

Miközben a tűzhelyben lobogó lángokat nézte, hirtelen melegséget érzett a háta mögött. Mintha valaki ott állt volna mögötte. Egy hangot hallott, amely a hajába suttogott, és amely annyira ismerős volt, hogy bárhol felismerte volna.

Ez a te pillanatod, régi veszedelmem. Zenélj a gyümölcsöskestről!

Jack nem tudta megállni, és hátrapillantott a válla fölött, mintha ott láthatná Adairát maga mögött. De csak a napfény sugara melegítette, amely a zsalugáter egyik részén keresztül szűrődött be.

Meglepetés lett volna számára, ha a lány épp egy ilyen pillanatban kísérti, de tudta, hogy ez képtelenség. Adaira ugyanis pontosan ezért hívta vissza őt Cadence-be. Arra kérte, hogy énekével idézze meg a szellemeket a tengerből, zenéljen a föld szellemeinek, csalogassa elő a szél szellem-népét. És Jack eleget is tett a kérésének, magától értetődően,

mintha ő maga is része lett volna a sziget árapályainak, szikláinak és széllekedéseinek. Még akkor is zenélt nekik, amikor kételkedett saját magában, mert Adaira hitt benne: a kezében, a hangjában és a zenéjében.

– *Megtehetném* – felelte végül, ismét Torinra pillantva. – De nincsen hárfám. Az enyémet tönkretette az északi szél, amikor a levegő szellemeinek játszottam.

– Lornáé viszont nálad van.

– Igen, az ő nagy hárfája, ami a teremben való játéokra alkalmas. Nekem ennél kisebbre lenne szükségem. Ahhoz, hogy a szellemeknek játszhassak, oda kell mennem, ahol ők laknak. Ott kell leülnöm valahol, a birodalmuk területén.

– Nem gondolod, hogy Lornának is volt egy ilyen? – érvelt Torin. – Éveken át titokban játszott nekik. Ahogyan te is a nyár közepén. Lennie kell még egy kis hárfának valahol a kastélyban.

Jack hallhatóan kifújta a levegőt, készen állva az ellenérv-re. De a szavak egygyé olvadtak a lélegzetvételével; tudta, hogy Torinnak igaza van. Lorna biztosan elrejtett valahol egy másik hárfát is.

– A fájdalomtól félsz, Jack? – kérdezte Torin puhatolózva. – Sidrától tudom, hogy fizikai szenvedést okoz, ha a szellemeknek énekelsz. Azt mondta, ez olyan körülmény, amivel tisztában kell lennem. Ott kell lennem veled, amikor megidézed őket. Ahogyan Adaira is veled volt korábban.

Jack elkerekedett szemmel nézett rá.

– Nem erről van szó.

– Akkor valami más oka van?

Torin kérdésére Jack megdermedt. A tekintete végigsiklott a helyiségen. A konyhaasztalon heverő téstán és egy üvegnyi, még nyáron begyűjtött piros erdei gyümölcsön. A sarokban álló szövöszéken, amelyen számtalan szálból kibontakozó kockás szőttes készült. Frae tankönyvein a zsá-molyon, a parittyáján, amely az egyik könyv nyitott lapjain pihent.

Jack nem tudta, hogyan magyarázza el. Fogalma sem volt róla, hogyan adjon formát és nevet a bánatának, mert az elmúlt egy hónapban elég jól elvolt, hagyta, hogy a fájdalma a felszín alatt sisteregjen. Aludt, evett, és dolgozott a farmon. És mégsem lelte örömét ezekben a foglalatosságokban. Egyszerűen csak szívtá a levegőt, és tudta, hogy így van, és gyűlölte ezt.

Az igazság az volt... hogy nem *érezett* kedvet magában a zenéléshez. Mióta Adaira elment, hagyta hamvába halni a zene iránti szenvedélyét. Nem volt hozzá szíve. De ha Torinnak és a szigetnek szüksége van arra, hogy ismét énekeljen, akkor összeszedné a zenéje maradványait. Még akkor is, ha ezekben a napokban ez különösen veszélyes volt, miután az északi szél figyelmeztette, hogy fel kellene hagynia a zenéléssel.

– Rendben – mondta végül. – Ha találunk egy hárfát, akkor játszani fogok a gyümölcsöskertért.

– Rendben – mondta Torin. Nem tudta leplezni megkönnyebbülését. – Akkor menjünk most rögtön a kastélyba! Van egy álkulcsom. Minden helyiséget tűvé teszünk.

Jacknek pislogni sem volt ideje, Torin máris elsétált mellette, a bejárati ajtó felé tartva.

Hát ez a nap nem a terveim szerint alakul, gondolta Jack, magában morgolódva, mintha fontos feladatokkal zsúfolta volna tele a napirendjét. Ami persze nem volt igaz. De most jó esélye volt arra, hogy órákat töltsön el a kastélyban, mivel Torin minden faliszőnyeg mögé be fog nézni, és minden követ felforgat, egy hárfát keresve, amely vagy létezik, vagy nem.

Magához vette a kockás szőttesét, és Torin nyomába szegődött, de a küszöbnél észbe kapott: a csizmájával trágaryanymokat hagyott a házban.

Megtorpant, és elképzelte, hogyan reagálna Mirin, ha meglátná.

A francba, sóhajtott fel.

3. FEJEZET

Az ember azt gondolná, hogy Torin, aki nemcsak hogy három évig szolgált a Keleti Őrség kapitányaként, hanem Alastair Tamerlaine unokaöccse is volt, már minden zegzugát ismerte a kastélynak. Most meglepődve fedezte fel, hogy számos olyan rejtett ajtó és helyiség van itt, amelyek létezéséről eddig fogalma sem volt. Ezért azon kezdett tűnődni, vajon Adaira tudott-e róluk.

– Itt nincs semmi nyoma – jelentette ki Jack sóhajtva, és lesöpörte a port a ruhájáról.

Torin szemügyre vette a helyiséget. Mindegyik sarokban egy halom láda állt, melyeket Jack meg ő fáradtságos munkával már átkutattak. Felfedeztek bennük kopott kandelábereket, molyrágta damasztot, kis faliszőnyegeket, amelyek mintái szarvasokat és a holdfázisokat ábrázolták, de bronzedényeket, vasrácsokat, kockás szőtéseket és ezüst mosdókagylókat is találtak. Ám hiába keresgéltek órákon át, nem bukkantak nyomára Lorna második hárfájának.

A zenetoronnyban kezdték a keresést, bár Jack határozottan állította, hogy nincs ott. A déli toronyból a kanyargós folyosó-

kon haladtak tovább, kivétel nélkül az összes ajtót kinyitva. Beléptek növényekkel és állatokkal díszített faragott ajtókon, vas- vagy ezüstrácsosokon, és olyanokon is, amelyek annyira szűkösek voltak, hogy le kellett hajolniuk ahhoz, hogy át tudják lépni a küszöbüket. Voltak szegénylősebb ajtók, amelyek megbújtak az árnyékos falakon, de büszke, aranyozással díszesek is, amelyek meg-megcsillantak a fáklya fényében. Torin szinte újra kisfiúnak érezte magát, akit magával ragadott az a csoda, hogy lehet itt olyan ajtó, amelyik egy másik helyre, egy másik birodalomba nyílik majd. Mint a szellemkapuk, amelyekről az édesapja gyakran mesélt neki, amikor még fiatalabb volt.

Nagy csalódására az itteni ajtók mind raktárakba, tárgyalótermekbe és megannyi hálószobába vezettek, amelyek közül többet is a személyzet tagjai laktak.

Most, órákkal később, Torin érezte, hogy Jack elfáradt, és alig várja már, hogy hazatérhessen. Csakhogy Torin sosem volt az a fajta ember, aki egykönnyen feladja a küzdelmet vagy a keresést. Az egyik ládának támaszkodva így szólt:

– Maradt egy sor helyiség, amit még nem kutattunk át. Alastair szárnyában.

Jack sötét szeme kifürkészhetetlen volt. De aztán tett egy lendületes kézmozdulatot, és egy csipetnyi elkeseredettséggel arra biztatta Torint, hogy mutassa az utat.

Igen, előbb a lord épületszárnyát kellett volna átkutatniuk, talán még a zenetornyot megelőzően, de Torin vonakodott belépni oda. Telis-tele voltak régi emlékekkel, amelyeket egyszerre szeretett volna elfelejteni, és újra átélni. Közéjük tartoztak azok a helyiségek is, amelyekbe neki, Sidrának és Maisie-nek be kellett volna költözniük most, miután ő lett az új lord, és fogalma sem volt róla, mi mindenre fog bukkanni ezekben.

Torin végigsétált egy szőnyeggel borított lépcsősoron, majd egy széles, gobelinekkel díszített folyosón. A kastélynak ez a része csöndes volt, és késő délutáni napfényben

fürdött. Ám ahogy közeledett a lakosztály ajtajához, Torin megállt, és fülelni kezdett. Távoli hangokat hallott. A személyzet tagjai voltak azok, akik tették a dolgukat. A kamarás, Edna épp szidott valakit. Nevetést és edénycsörömpölését is hallott, hiszen közeledett a vacsoraidő.

– Bármelyik nap – mondta Jack.

Torin megjegyezte. Mióta állhattak itt? Becsúszhatta a vaskulcsot az ajtó zárjába.

Még Adaira sem lakott itt, ebben a lakosztályban. Amikor Torin utoljára a tiszteletét tette itt, Alastair a halálos ágyán feküdt, és levegő után kapkodva zihált. A lánya után kérdezősködött, aki hiányzott neki: ő valahol a Tilting Thom lejtőin volt akkor Jackkel, aki a tündéreknak énekelt.

Torin hagyta, hogy kinyíljon az ajtó.

Sűrű árnyék fogadta odabent, és halvány tisztítószerszagot érzett, mintha Edna elrendelte volna, hogy súrolják tisztára a padlót. Lassan lépte át a küszöböt, hagyva, hogy az emlékei vezessék a helyiség másik végébe. Egyenként elhúzta a függönyöket, felfedve a boltíves ablakokat. A napfény beáradt a szobába, megvilágítva a nagy ágyat, a festményeket és a faliszőnyegeket, amelyek tompították a visszhangot, és szint is kölcsönöztek az egyébként szürke helyiségnek, ahol fehér lepedők védték a bútorokat.

Jack követte. Őt látszólag nem érdekelte a fő helyiség, ehelyett az északi falat áttörő ajtó felé vette az irányt, amely egy belső szobákból álló, bonyolult alaprajzú lakosztályba vezetett. Nem volt bezárva az ajtó, úgyhogy besiklott rajta, Torin szorosan a nyomában követte. Több szekrényt, egy járólappal burkolt, ólomüveg ablakokkal díszített fürdőszobát, két hálószobát, egy kandallóval kialakított nappalit és egy kis könyvtárat találtak itt.

Torin azon kapta magát, hogy arra gondol, mennyire tettszene ez a hely Maisie-nek. De amikor megpróbálta elképzelni, hogy Sidra is itt lakjon ezekben a szobákban, már csak arra tudott gondolni, milyen messzire kell majd gyalogolnia,

hogy eljusson a kastélyból a veteményeskertjébe. Hideg folyosókon és lépcsősorokon keresztül, számtalan boltív alatt elhaladva. Ebben a szárnyban közelebb érezhették magukat a felhőkhöz, mint a földhöz. Mivel Sidra egy völgyben nőtt fel, és az édesapja nyájával tartott, és napi rendszerességgel gondozta a kertet a nagynyja oldalán, Sidra ugyancsak megérezte a távolságot.

– Ez zárva van – állapította meg Jack, és kijelentését alátámasztva türelmetlenül nyomkodta a vaskilincset.

Torin a homlokát ráncolva haladt tovább az épületszárny folyosóján. Megtalálta Jacket, aki egy faliszőnyeg alá bújva épp egy olyan ajtót próbált kinyitni, amelyre ő sohasem figyelt volna fel.

– Honnan tudad, hogy van itt egy ajtó? – kérdezte éles hangon.

Jack kibújt a súlyos faliszőnyeg alól, összekócolódott hajjal.

– Adairának és nekem volt egy közös titkos ajtónk, ami összekötötte a hálószobáinkat. Feltételeztem, hogy itt is akad majd valami hasonló.

Torin felnyögött. Gyűlölte, hogy a kétség érzése végigkígyózott benne. A kétely, amely miatt most szélhámosnak érezte magát. De mivel Jack felemelte a faliszőnyeget, hogy ő is láthassa az ajtót, odalépett a kulccsal a kezében.

Sóhajta kinyitotta.

Torin nem tudta leplezni a borzongást, amely végigfutott rajta, amikor belépett a rejtett helyiségbe. Hatszögletű volt az alaprajza, tele könyvespolcokkal és rombusz alakú üvegbetétes ablakokkal. Hosszú, színes szalagok függtek a szarufákról a feje fölött, némelyikre szárított virágok és bogáncsok voltak akasztva, másokra kézzel készített csillagok felfűzve. A padlót egy egyszarvút ábrázoló kopottas szőnyeg borította, középen pedig egy kis asztal állt egy magas háttámlájú székekkel, amelynek párnáján kis hárfa pihent.

– Ott – szólalt meg Torin, és hirtelen kiszáradt a szája. – Tudsz ezen játszani?

Jack Torint elsodorva lépett oda a hárfához. Egy percre is eltartott rászánnia magát, mintha félt volna megérinteni valaki más hangszerét. Ugyanakkor úgy tűnt, mintha ez a hárfá csakis rá várt volna. Jack végül a kezébe vette a hangszert, és letelepedett a székre, hogy alaposan szemügyre vegye.

– Igen – felelte. – Lorna halála óta szépen karbantartották.

– Kicsoda? Alastair?

Torin hangosan töprengett, és közben megakadt a szeme az asztalon pihenő ezüstkannán és egy csészén, amelyben zavaros, félig megivott tea volt. Elképzelve, ahogy a nagybátyja ott üldögél abban a székben, teát kortyolgatva, és Lorna hangszerét tartva a kezében. Mintha csak tegnap lett volna. Torin ismét megborzongott.

– Nem – felelte Jack, és megpendítette az egyik hűrt. Édeskés, mégis magányos hang csendült fel a teremben. – Adaira ápolgathatta, azt hiszem. Azt mondta, Lorna egyszer próbálta megtanítani játszani rajta, de az ő keze sohasem állt rá a zenére. Viszont megtanulta, hogyan kell ápolni a hangszereket. Azt hiszem, ő tarthatta karban, amíg én vissza nem térhettem.

Köztudott volt, hogy a szigeten szeszélyesen viselkedik a zene. Kevesen tudtak egyáltalán bánni a hangszerekkel, és egyébként is, csak egy bárd volt képes magához vonzani a szellemeket egy hárfá segítségével. Mióta Torin az eszét tudta, Keleten mindig is volt egy bárd, aki népdalokat és történelmi balladákat énekelt – kivéve azt a néhány évet, amely Lorna halála és Jack visszatérése között telt el. A zene azonban már jóval a klánhatár kialakulása előtt is szerves része volt a sziget mindennapjainak.

A tekintetük találkozott.

A bárd szeme csillogott, miközben megfeszítette az állkapcsát. Félrekapta a tekintetét, és ismét a hárfára szegezte, hogy tovább vizsgálgassa. Torin kihasználta ezt a pillanatot, végigpásztázta a könyvespolcokat, levett, majd visszatett né-

hány kötetet, hogy ne zavarja Jacket, és a hangszerre koncentrálhasson.

Miféle titkokat őriztél még, Adi? Torin ezen tűnődött, miközben a polcokat böngészte. A tekintete végül egy olyan könyvön akadt meg, amelynek lapjai között egy pergament fedezett fel. Levette a kötetet a polcról, és meglepődve tapasztalta, hogy egy gyermekrajz lapul benne. Rögtön tudta, hogy ez Adaira régi rajzainak egyike.

Három pálcikaembert ábrázolt, de Torin felismerte őket. Adaira saját magát is lerajzolta, amint Alastair és Lorna között áll, és a kezüket fogja. Egy ló lebegett felettük az égen, egy jelenet szereplőjeként, ami csakis egy gyermek képzeletében születhetett meg. A papír egyik sarkába bogáncsokat, a másikba csillagokat rajzolt. A lap alján ott állt a neve, fordítva írt R betűvel. Torin egyre csak mosolygott ezen, miközben úgy érezte, mintha megrepedt volna a mellkasa.

Minden olyan gyorsan történt, gondolta. Amikor kiderült az igazság Adaira származásáról, Torinnak alig maradt ideje elgondolkodni azon, hogyan hathatott rá a hír, annyira lekötötték a figyelmét a saját érzései. És akkor egész egyszerűen könnyebb megoldás volt a tagadást választani, és elfojtania magában Adaira utolsó Keleten töltött napjainak emlékét.

Most mégis elképzelte.

Szerette volna tudni, mit érzett Adaira, amikor rájött, hogy hazugságban nőtt fel: hogy nem vér szerinti lánya olyanynyra szeretett szüleinek, ahogyan Alastair és Lorna elhittette mindenkivel, hanem a legádázabb ellenségük, a nyugati lord leszármazottja. Hogy még csecsemőként ellopták őt a klán vonalán túlról, és titokban Lorna Tamerlaine karjaiba helyezték. Mit érzett vajon, amikor a klán, amely egykor rajongott érte, ellene fordult? Megkönnyebbült, amikor ajánlotta magát a fogolycseréhez Morayjel?

Torin becsukta a könyvet, képtelen lett volna akár egy pillanatig is tovább nézni Adaira rajzát. Még mielőtt meggondolhatta volna magát, feltette a kérdést:

– Mit gondolsz, visszatér még Keletre Adaira?

– Nem hiszem, hogy sor kerülne erre.

Jack egy újabb szomorú hangot pengetett a hárfán.

– Addig biztosan nem, amíg meg nem győződik arról, hogy Moray eleget vezekelt már nálunk.

Az akár egy évtizedbe is beletelhet. Adaira ikertestvére súlyos bűnt követett el a Tamerlaine-ek ellen, amikor egy kegyetlen bosszú részeként elrabolta a lányait. Az, hogy a Kelet elzárta Adairát a vér szerinti rokonaitól, igazolta Moray tetteit az ő felfogása szerint, ezért újra és újra elrabolt egy-egy tamerlaine-i lányt. Mindezt abban a reményben tette, hogy az emberrablások arra sarkallják majd Alastairt, hogy fedje fel az igazságot a lányával kapcsolatban – ami pedig esélyt adott volna Adairának, hogy egyedül térjen vissza Nyugatra.

– Írt Adaira valaha is olyasmit a leveleiben, ami riadalmat keltett benned? – kérdezte Torin.

– Nem – válaszolta Jack, de összehúzta a szemét. – Miért kérdezed? Neked talán írt olyasmiről, amiből arra következtethetsz, hogy bajban van?

Torin végighúzta a kezét a polcon sorakozó könyvek aranyozott gerincén.

– Ritkán ír nekem. Csak egy levelet írt, röviddel az elutazása után, hogy tudassa velem, hogy berendezkedett, és jól van. Ugyanezt írta Sidrának is.

Elhallgatott, letörölte a port az ujjai hegyéről.

– De azóta sem válaszolt egyetlen levélre sem, amit küldtem neki. Sidra szerint csak azért, mert Adi kötődni próbál a szüleihez, és ehhez arra van szüksége, hogy távolságot tartson tőlünk. Nekem azonban az az érzésem, hogy lehet, hogy talán elfogják a leveleit, és az én üzenetem eleve el sem jut hozzá.

– Most is épp a következő válaszlevelét várom – mondta Jack, és felállt, a hárfát a hóna alá dugva. – De nem adott okot arra, hogy azt gondoljam, veszélyben lehet. Szerintem igaza van Sidrának, és Adaira úgy döntött, hogy inkább tá-

volságot tart tőlünk. Nehezen tudom elképzelni, hogy Innes Breccan ártani akarna neki, főleg nem akkor, amikor az örököse a tömlöcünkben raboskodik. De az sem lepne meg, ha Innes még mindig fenyegetésnek tekintene minket – mind Morayre, mind Adairára nézve –, és lehet, hogy a nyugati lordot nyugtalanítják a leveleid. Lehet, hogy úgy érzi, nincs más választása, mint beavatkozni, ahogyan gyanítod. És mégis, mit tehetünk ez ellen?

Semmit.

Semmit sem tehettek, hacsak nem indítanak háborút a Breccanok ellen. Torin ezt semmiképp sem akarta.

– Írsz neki még egyszer, Jack? – kérdezte. – És elmondánád majd nekem, mit írt, ha válaszol?

Jack egy pillanatig hallgatott, de az arca elsápadt, és furcsán beesettnek tűnt, mintha visszatartotta volna a lélegzetét. Jack ekkor már Adaira miatt is aggódott. Csak Torin kedvéért próbálta megőrizni a nyugalmát.

– Igen, majd szólok – ígérte meg végül. – Most már nem kellene, hogy megírjam a gyümölcsöskert balladáját.

Torin hálásan bólintott, de még néhány percig ott időzött a helyiségben, miután Jack elhagyta az épületszárnyat. Torin végül visszatért a hálósobába. Szemügyre vette a bútorokat, az ágyat, amelyben a nagybátyja elhunyt.

Óriási különbség volt aközött, hogy valaki meghal, vagy elmegy. Alastair meghalt, Adaira pedig úgy döntött, hogy elmegy. És bár Torin tudta, hogy azért tette, hogy elősegítse a béke megőrzését a szigeten, hogy megakadályozza a téli portyákat, hogy a Tamerlaine-ek konfliktus nélkül börtönben tarthassák Morayt, a döntése mégis sokféle kavargó érzést keltett benne. Nem tudta megállni, hogy fel ne élessze magában az édesanyja iránt érzett, régről ismerős, jeges neheztelést. A saját húsa-vére volt, aki szemrebbenés nélkül elhagyta őt, amikor még kisfiú volt.

De az volt az igazság... hogy *saját magára* is haragudott, amiért hagyta, hogy Adaira ilyen borzalmas egyezséget kös-

sön Innes Breccannal, és kicseréltesse magát Morayjel. És mert engedte, hogy Adaira lemondjon az uralkodás jogáról, és fogollyá váljon...

Dühös volt az egész Tamerlaine klánra is, amiért ilyen gyorsan Adaira ellen fordultak, miközben ő semmi mást nem tett, csak áldozatot hozott értük. Dühös volt azért is, mert fogalma sem volt arról, hogy mi történik vele a sziget túloldalán.

Miféle lord volt ő?

Lerángatta a takarót az ágyról, aztán a lepedőt és az ágyneműt is. Sorra letépte a bútorokat védő takarókat, míg végül egy íróasztalig jutott, amelyen pergamenek, tollak és egy magas whiskysüveg állt. Torin felkapta az üvegpalackot, abban a tudatban, hogy ez volt Alastair kedvenc itala. Mereven bámulta, és kísértést érzett, hogy a falhoz vágja, és nézze, ahogy irizáló üvegdarabok százaira törik szét. Ehelyett csak sóhajtott, és érezte, hogy a jég melankóliává olvad a bensőjében.

Megadóan leült a padlóra. Porszemek táncoltak körülötte a levegőben. Hallgatta a lélegzetét, ahogy zihált, felzavarva a magányos szoba csendjét.

Tudta, milyennek *kellene* lennie egy lordnak.

Ő a klán hangja. Olyasvalaki, aki meghallgatja az emberek igényeit és problémáit, hogy segítsen nekik megoldani azokat. Egy vezető, aki az élet minden területét igyekszik jobbra tenni, az oktatástól a gyógyítást célzó intézkedéseken át a parasztok földjeiig, az épületek javításáig, a törvényektől az erőforrásokig, az igazságszolgáltatásig bezárólag. Valaki, aki név szerint ismeri a klánja tagjait, és aki jó szívvel köszön nekik, ha elhaladnak egymás mellett az úton. Aki biztosítja, hogy a keletiek harmóniában éljenek a szellemek világával, és aki pajzsként védi őket a Breccanok és portyáik ellen.

Adaira könnyedén el tudta látni mindezeket a feladatokat, és Torin azt kívánta, bárcsak jobban odafigyelt volna arra, hogyan csinálta ezt ő és az édesapja. Még most is, amikor sok kilométer választotta el őket egymástól, Adaira jelentette

a védőpajzsot a keletiek számára, miközben ő itt ül a földön, és próbál rájönni, mi mindent csinálhatott rosszul.

Határozott kopogtatás hallatszott a vasrácsos ajtón.

Torin összerezett. Túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy megszólaljon, vagy akár ahhoz is, hogy feltápáskodjon. Figyelte, ahogy az ajtó nyikorogva kinyílt, és megjelent Edna.

– Lord? Valami zajt hallottam – magyarázta. Ez a vénséges vén asszony már mindent látott azóta, hogy itt szolgált az erődben a hosszú évek alatt. Most mégis elkerekedett a szeme, akár az újhoid, amikor megpillantotta Torint a padlón ülve.

– Minden rendben van?

– Tökéletesen – felelte Torin, és feltartotta a kezét, hogy megállítsa az asszonyt, és ne közeledjen felé. – Csak előkészítettem a szobát Sidra számára. Hamarosan beköltözünk.

– Ó...

Javára legyen mondva, Edna inkább örült, mint amennyire megdöbbennek tűnt.

– Ez csodálatos hír, lord. Reméltük, hogy ti ketten és az édes kislányod csatlakoztok hozzánk. Van már egy határidő, amikorra el kell készülnöm a dolgokkal?

Torin elképzelte Sidrát, amint belép ebbe a helyiségbe. Ez lenne az a szoba, ahol mellette fog aludni, amelynek falai között sóhajokat csalogathat elő a szájából, és ahol hozzásimulhat, meztelen bőrrel, éjszakáról éjszakára. Ezek voltak a falak, amelyek a szigeten töltött hátralévő napjaik során a szemtanúik lesznek, figyelni fogják őket, és menedéket nyújtanak majd nekik.

– Jövő héten – felelte végül, megköszörülve a torkát. – És ne aggódj emiatt a... zűrzavar miatt. Majd én elintézem.

– Ahogy óhajtod, lord.

Edna meghajtott a fejét, és elsietett, becsukva maga mögött az ajtót.

Torin felnyögött, és hátravetette a fejét. A mennyezet fagerendáira szegezte a tekintetét. Egyszerre volt üdvös és

nyomorúságos érzés egyedül lenni, de végül eszébe jutott a mellette álló whiskysüveg.

Az üvegen megcsillant az egyre halványuló napfény, borostyánsárgára színezte Torin kezét, amikor megmarkolta. Kinyitotta az üveget, és magába szívt a füstös fa és a méz illatát. Ivott belőle egy kortyot. Aztán még egyet.

Addig kortyolgatta, amíg az alkohol tüze nem tompította a sebei fájdalmát.

* * *

Sidra bekopogtatott Rodina Grime ajtaján, a karja hajlatában egy kosarat tartva. Tudta, hogy a tönkrement gyümölcsöskert a kis ház mögött terül el, így nem is volt szem előtt most, mégis érezte a rothadás szagát a levegőben. Erjedt édesség és savanykás íz keveredett benne.

Próbálta elfojtani a borzongást, amikor Rodina kinyitotta az ajtót.

– Gyere be, Sidra! – mondta, göcsörtös kezével intve befelé. – Vár rád egy csésze tea.

Sidra elmosolyodott, és követte a makulátlan tisztaságú konyhába. Egy gyümölcspitét hozott magával a kosarában, mert tudta, hogy bár Rodina gyakran tűnik érzéketlennek és távolságtartónak, megrázta Hamish halála. Egyedül éldegélt itt a macskáival, a birkáival és a gyümölcsöskertjével azóta, hogy hitvese évekkal korábban elhunyt. Nyilván szüksége volt valakire, akivel megbeszélheti a történeteket.

Miközben Sidra mindkettőjüknek vágott egy-egy szelet süteményt, és lezavarta az egyik macskát az asztalról, Rodina letelepedett egy szalmatámlás székre. Mogorva és zárkózott teremtés volt, aki nem szeretett sokat fecsegni. Volt azonban valami a váratlan halálesetben, ami gyökerestül megrázta az ember szívét. Különösen akkor, ha ilyen fiatalon rabolt el valakit a halál.

– Rendes, becsületes fiú – mondta Rodina, és mintha fázott volna, megigazította magán a kockás szőtest, hogy a mellkasát védje vele. Elfogadta a szelet süteményt Sidrától, de nem adta jelét, hogy ki akarja tölteni a teát, ezért Sidra megtette helyette.

– Sohasem panaszkodott. Mindig időben itt volt, már napkeltekor, minden áldott nap. Arra gondoltam, hogy rá fogom hagyni a birtokomat, mivel nekem sohasem voltak gyermekeim. Biztosan jól gondját viselte volna.

Sidra letette a vízforralót. Egy kanál mézet és tejszínt kevert a teájába, és ugyanezt tette Rodina adagjával is, amikor az asszony rábólintott. Egy másik macska ugrott fel ekkor az asztalra. Sidra az ölébe kapta a cirmost, miközben helyet foglalt az idős asszonnyal szemközti széken.

Még egy ideig hallgatta, ahogy Rodina dicsérte Hamisht, miközben a süteményt eszegette, és teáját kortyolgatta, a macska pedig az ölében dorombolt. Sidra gondolatai megállás nélkül cikáztak közben. Nem tudta, hogyan mondhatná el Rodinának, hogy Hamish attól a kórságtól fulladt meg, amit a fertőzött gyümölcsöskertben kapott el. Nem *tudta* eldönteni, hogy egyáltalán közölje-e vele ezt a hírt, de minél több kérdésére volt szüksége a válaszokra.

– Egy percig sem tudom ezt tovább eltitkolni előled – dühnyögte hirtelen grimaszt vágva Rodina, kimutatva girbegurba elülő fogait. – Tegnap hazudtam a férjednek, amikor eljött megnézni a gyümölcsöskertemet...

– És mit hazudtál neki? – kérdezte Sidra halkan. Az ölében ülő macska abbahagyta a dorombolást, és résnyire nyitott szeme jelezte, hogy érzi a levegőben a feszültséget.

– Torin azt kérdezte tőlem, hogy hozzáértem-e valamilyen beteg fához, vagy a gyümölcsökhöz – kezdte Rodina. Elbizonytalanodott, és ismét megigazította kockás kendőjét. Sidra most már észrevette, miért. Az asszony takargatta a jobb kezét. Ezért nem töltötte ki a teát, és ezért ette olyan lassan a süteményt.

Sidra felállt. A macska rúgkapált, de végül a talpán landolt, Sidra azonban alig hallotta méltatlankodó nyávogását.

– Megvizsgálhatom a kezed, Rodina?

– Azt hiszem, nincs más választásom – felelte Rodina szomorúan. – De arra kérlek, légy óvatos, Sidra! Ha ezt elkapod tőlem, a férjed a fejemet veszi.

– Semmi ilyesmit nem fog tenni – nyugtatgatta Sidra, és megkerülte az asztalt. – Különben is, jó okom van azt hinni, hogy nem tudjuk egymástól elkapni a fertőzést. Csak a fertőzött fáktól és gyümölcsöktől.

Rodina a homlokát ráncolta.

– Ezt honnan tudod?

Sidra gyöngéden megérintette az asszony vállát.

– Mert Hamish is megfertőződött, a lábán. Ő és az egyik bátyja olykor-olykor ugyanazt a csizmát viselték, és egy ágyban aludtak. És a bátyja nem kapta el a kórságot, bár jó okom van azt gondolni, hogy Hamish egy ideje már beteg volt miatta.

Rodina szeme könnybe lábadt. Elkapta a tekintetét, mielőtt Sidra láthatta volna, hogy potyogni kezdenek a könnyei.

– Aggódtam amiatt, hogy elkaphatta. *Mondanom* kellett volna neki valamit.

– Nincs idő a megbánásra, Rodina. Te sem tudtad, ahogyan Hamish sem tudhatta. De most, hogy már tudomást szereztünk erről a vésről, a lehető leggyorsabban meg kell találnom a válaszokat. És te segíthetsz nekem ebben.

Sidra várt. Rodina végül bólintott, és kinyújtotta a kezét.

Az egyik almát négy nappal korábban vette fel a földről. Sidra láthatta, hogy a tenyerén egy apró, ártalmatlannak tűnő zúzódásként kezdődött egy folt. Rodina minden reggel azt vette észre, hogy egyre terebélyesedik. Mostanra már az egész tenyere lila és kék foltos volt. Ezzel szemben a tenyere vonalai ragyogtak, aranszínű, vékony erezetként. Talán még egy éjszaka, és a folt eléri ujjai belső görbületét.

Sidra óvatosságból tartózkodott attól, hogy megérintse az asszony kezét, de alaposan szemügyre vette, és feljegyzett minden tünetet, amiről Rodina beszélt. A kezét gyakran fájalta; az ujjai merevnek tűntek. A mozgékonysága sem volt már a régi, de ezért duzzadt ízületei lehettek a felelősek. Mostanában többször is megfájdult a feje, és néhány napja gyomorpanaszai voltak.

– Mit gondolsz, meg tudsz gyógyítani, Sidra? – kérdezte az asszony. A hangja nyers volt, de ez nem tévesztette meg Sidrát. Óvakodott attól, hogy hiú reményeket keltsen valakiben.

Sidra letette a tollát.

– Hogy őszinte legyek...? Nem vagyok benne biztos, Rodina. De mindent megteszek, amit csak tudok, hogy segítssek neked, és megállítsam a terjedését, és enyhítsem a kellemetlenségedet.

A kosarába nyúlva előhúzott néhányat a házi készítésű főzeteiből és kenőcséből. Ezeket egy másik betegnek szánta ugyan, de Sidra azt akarta, hogy Rodina most rögtön kezdje el kezelni a kórt.

Leírta az utasításait, és kitépte a lapot a könyvéből.

Rodina sóhajtott, és fertőzött kezét ismét elrejtette a kocás szőttes alá.

– Köszönöm.

– Holnap reggel ismét meglátogatlak – mondta Sidra. – De ha addig is szükséged van rám, hívj a széllel.

Az asszony bólintott, majd felvonta a szemöldökét.

– Gondolom, te is szeretnéd megnézni a gyümölcsöskeretet.

– Igen.

– Akkor jól gondoltam.

Rodina a hátsó ajtó felé mutatott.

– Ott van a veteményeskerten túl. De kérlek... légy óvatos, Sidra!

Sidra ott állt a beteg gyümölcsöskert előtt, ahol csak egy nyávogó macska és az északi szél volt a társasága. Alaposan szemügyre vette a fákat, és úgy érezte, mintha azok is figyelnék őt, miközben tanulmányozta az almafa göcsörtjeit, figyelte az ágak remegését a szélben, a szétloccsant gyümölcsöket, a fertőzött nedv lassú csöpögését.

Az egyik első gondolata az volt, hogy a vész talán összefügghet Adaira távozásával. Amint a Kelet lemondott róla, szenvedni kezdett. Sidra azon tűnődött, vajon Adaira jelenléte a Tamerlaine-ek körében lehetett-e a záloga a sziget bizonytalan egyensúlyának. Vajon azóta torzult-e el ez a helyzet, amióta átlépte a klánhatárt? Vagy a Tamerlaine-eknek most kell megbűnhődniük azért, mert loptak a sziget másik oldaláról. Hiszen lelkiismeretfurdalás nélkül elvették Adairát, és sajátjukként nevelték fel, majdnem olyan könnyedén, fenntartások nélkül, ahogyan a Breccanak fosztogatták a Keletet telente.

De most, amikor megpillantotta, Sidra azonnal tudta, hogy már korábban is látta ezt a vést, csak másfajta fákon. Volt itt egy szenvedő fa – Sidra érezte a lélek kínszenvedését, ahogy lila és aranyszínű vért ontott magából –, és kinyújtotta a kezét, hogy megérintse és megvigasztalja, de akkor maga a föld tiltotta meg neki, hogy ezt tegye.

Ez a végzetes fejlemény tehát nem volt új keletű. Már nyár közepe óta – Adaira távozása előtt is – jelen volt a szigeten, de valami miatt az utóbbi időben még súlyosbodott. Lehetnek más helyek is, amelyek már szenvednek miatta, másféle fák Keleten, amelyek továbbadhatják a fertőzést a klán tagjainak.

Torinnak erről hivatalos bejelentést kell tennie.

Sidra hátrált egy lépést, és távozni készült. A szél ekkor felerősödött, megdöbbszentő hidegséggel, a szemébe fújta a haját, és a kendőjét cibálta.

A csizmája sarka megcsúszott valami puhán, de sikerült visszanyernie az egyensúlyát. Homlokát ráncolva vizsgálta a magasra nőtt füvet, majd felemelte a lábát, hogy megnézze.

Az egyik rothadt alma megcsillant a reggeli fényben. Most a bal csizmája sarkán volt szétkenődve, egy lila-arany csík és egy vonagló féreg. Sidra elzsibbadva bámulta a lábát, mintha kővé varázsolták volna. Alig tudta felfogni, hogyan kerülhetett oda a rothadt alma; olyan óvatosan közeledett. Nem volt körülötte semmi más, csak fű és a macska, aki visszashasompolygott a veteményeskertbe.

Óvatosan letörölte a csizmája sarkát, és Rodina gereblyéjével visszatolta a rothadt gyümölcsöt a fák alá, gondosan ügyelve arra, hogy ne lépjen az ágak alá.

Csak egy kis aranszárga nyom maradt a csizmáján. Rájött, hogy emiatt mezítláb kell hazasétálnia, és azonnal el kell égetnie a cipőjét a szabadban. Ezt az óvintézkedést elsőre kissé túlzásnak érezte, és próbált lehiggadni.

Ő nem érintette meg a gyümölcsöt, ahogyan Rodina tette. Csak a cipője sarka érintkezett vele. Most mégis azon tűnődött, lehetséges-e, hogy Hamishsal is ez történt. Átszivároghatott-e a fertőzés a bőrcsizmáján?

– Ne aggódj! – suttogta maga elé, miközben lehúzta a csizmáját, gondosan vigyázva arra, hogy ne érjen hozzá a sarkához.

Végigsétált az úton, mezíttelen talpát melegítette a nap-sütötte föld. A kosár lengedezett a karjára vetve, miközben meggyorsította a lépteit, a csizmát az ujjai között tartva.

Nem lesz semmi bajod.